

# Ensimmäisellä vedolla.

Tässä ei ole kysymys vaaliviivan vedosta, niinkuin luulla voisi, mutta vetämisestä kylläkin.

Oli kaunis kesäpäivä. Aurinko heloitti siniseltä taivaalta, moottorit porrasivat ja kärpäset sunisivat torikauppiaitten ympärillä.

Vänmanin ja Ruiskuhuoneen laitureitten väli vesillä kului vene. Veneen perässä tökötti kone ja koneen kimpussa hääri mies. Kuinka kauan lie jo hääri-nyt, Tivoliteltasta kaikui se sama sävel, josta muuan torimatami allepainetullekin tuumas, jotta ainako se vain on yhtä surumielistä: "Oolen nainen, joka rakastanut ooon..." — esimerkiksi, Suuri yleisö unohti kuitenkin taiteen. Se kerääntyi satama-aitaan reunoille, jossa sille tarjottiin uudenaikaisempaa ja eknillistettyä tiatteria.

Muuttamat kalastajat, hyvänahkaiset, olivat seuranneet mainitun moottorimiehen harjoituksia ties kuinka varhaisesta aamuhetkestä alkaen ja tarjosivat vähitellen apuaan. "Täällä olisi vahvempaa köyttää", sanoi muudan ja heilautti kunnollista köysinippua. Se merkitsi ikäänkuin lähtölaukausta, ei peräprutuille kylläkään, mutta demokraattiselle yhteistyölle joka tosin jää yhtä näkymättömäksi kuin länsimainen apu

— Me veivataan täällä avuksi, tuumasi toinen ja nykyis: parilla vetäisyllä moottoriruojansa käyttiin. Hetken akaa täräsi tienoo voimaperäisesti, sitten ei taas kuulunut kuin pienä prutkun yskähtelyä, jota silloin tällöin säest; tämän mallikoneen jopa lupaava surinasarja. Yleisö — joutulata, ehkä kiireistäkin, kerääntyi yhä enemmän — seurasi henkeään, mutta ei äänteen pidätellen

— Se ei saa penssiniä.

— Kyntilöissä on vika, sano: taas toinen.

Hikinen mies nosti päänsä. "On tämä vasta remonttee art. K. Käyttö."

— Taitaa olla hikistä hommaa?

Vastaus oli tarpeen: "Pankaapa myönnäisemmälle sytytykselle, kuului joukosta, johon heti säästys: "Eiköhän pitäisi pikemminkin panna varhaisemmalle?" "Moniko hevosvoimainen", kysyi kolmas kuin kiusaksi ja neljäs miehistei helppoheikkimäisellä äänellä, jotta paljonko kone maksaa.

— Kyllä se lähtee, kunhan hintoihinsa kerkiää, viritti viides.

— Taitaa olla vain pitkä vieteri — kunhan se sen saa päähän.

— Taitaisi olla kuitenkin pitempi köysi tarpeen.

— Onko kaasuttaja kohallaan?

— Panehan neulaventtiili isommalle, ei se saa ainetta, neuvoi nyt tuttu poliisi, hyvänsuopa mies työntyen eturiviin.

Moottorinomistaja — komea sana muuten — pisti, tuumaten kyllä puolestaan, että eilen se kävi juuri tällä kolmenlänneksellä, eilen ja aikanaan, nuoruudessaamme.

Sydäntähivelevä pörnä täytti tienoon sammuen kuitenkin kuin kanan lento, niinsanoakseni. Yleisön peittymyksen huokaus lieveni iloiseksi irtostelyksi. "Lämmitystä se vain tarttee", heitti ohikulkija, joka ei ollut laskenut hikipisarolta, sen veivurin. "Sanoinhan minä", sanoi poliisiselä, mutta ei sitten sanonut enempää. Ja kone kävi, kun sattui, mutta ei kulkenut, kaino. Prrrrrrrrr — thy-thy. Prrrr — hy.

Hö.

Laiturilla oli syntynyt vilkas keskustelu perämoottoreiden ominaisuuksista ja ikäänkuin sen pisteeksi ja ponneksi kuuli veivurilaivuri vattoman lapsenäänen toteamuksen, sekini ohikulkijan heittäämä kaverilleen: Meidän moottori se aina lähtee ensimmäisellä nykäisyllä.

"Oon nainen, joka rakastanut ooon", soi tivoliteltasta. Moottorimies taisi saada moraalisen voiton, sillä hän muuttui ilosookiksi ja loihe lausumaan: Perämoottori. Ajatusviiva. Nainen. Ei muuta sanonut. Tilanne oli loppunut.